

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/358/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1712215297
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1712215297.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: BL Telecom debt, s.r.o., Bratislava, Šoltésovej 14, IČO: 45 535 108, zastúpený advokátskou kanceláriou SOUKENÍK-ŠTRPKA, s.r.o., Bratislava, Šoltésovek 14, proti odporcovi: L. Z. E., K. O., K. XX, štátna príslušnosť SR, o zaplatenie 324,94 € s príslušenstvom, na odvolanie Združenia na ochranu spotrebiteľa OBRANA, Košice, Park Angelinum 2, IČO: 42 326 923, zastúpené Mgr. Petrom Masarovičom, advokátom, Košice, Park Angelinum 2, proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok, zo dňa 15. 1. 2015 č.k. 6C 200/2013 - 42, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa nepripustil vstup Združenia na ochranu spotrebiteľov OBRANA, IČO : 42 326 923, so sídlom Park Angelinum 2, 040 01 Košice ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu do konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 93 ods. 2 a ods. 3 O.s.p. V odôvodnení napadnutého uznesenia poukazoval prvostupňový súd na to, že koná o návrhu navrhovateľa voči odporcovi na zaplatenie sumy 324,94 € s príslušenstvom, titulom nedoplatkov za poskytnuté telekomunikačné služby. Písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 19. 5. 2014 zahlásilo Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA svoj vstup do konania, ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Keďže predpokladom účasti vedľajšieho účastníka v konaní je súhlas hlavného účastníka, ktorého chce v konaní podporovať, vyzval prvostupňový súd odporcu na oznámenie, či so vstupom Združenia do konania súhlasí. Odporca na výzvu súdu nijako nereagoval, t.j. súhlas so vstupom Združenia ako vedľajšieho účastníka na jeho strane nevyjadril, z ktorého dôvodu prvostupňový súd vstup Združenia do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu nepripustil.

Uvedené uznesenie napadlo v zákonnej lehote odvolaním Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, v celom rozsahu, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd vstup Združenia do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu pripustí. Odvolateľ poukazoval na ust. § 93 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. a na to, že od 15. 10. 2008 zákonná úprava umožňuje, aby do konania ako vedľajší účastník vstupovala nová skupina subjektov, v prípade ktorej ide o iné posudzovanie kritérií na vedľajšie účastníctvo ako pri prvej skupine vedľajšieho účastníctva. V prípade prvej skupiny musí byť daný hmotnoprávny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku konania, v prípade druhej skupiny legitimáciu na vstup do konania dáva samotný zákon a to zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Takémuto vedľajšiemu účastníkovi na jeho vstup do konania postačuje preukázať, že je právnickou osobou, ktorej predmet činnosti spočíva v ochrane zákonom stanovených práv. združenie oznámilo v danej veci svoj vstup do konania na strane žalovaného spotrebiteľa a predložilo súdu aj výpis z registra občianskych združení, vedený MV SR, z ktorého jednoznačne vyplýva predmet jeho činnosti. Odvolateľ uviedol, že ustálená judikatúra všeobecných súdov jednoznačne judikovala, že nie je potrebný výslovný súhlas odporcu na vstup vedľajšieho účastníka do konania. Svoje stanovisko odvolateľ podporil poukazom na Uznesenie Ústavného súdu SR PL.ÚS 1/2014 - 9, pričom pokiaľ prvostupňový súd uviedol, že odporca sa nevyjadril k vstupu vedľajšieho účastníka a súd nemôže uplatniť domnienku v zmysle § 101 ods. 3

O.s.p., odvolateľ dodal, že podľa uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 14. 5. 2014 č.k. 17Co 506/2014 podľa § 93 ods. 2 O.s.p. účinky vstupu vedľajšieho účastníka do konania nastávajú už okamihom doručenia oznámenia o vstupe súdu a výslovný súhlas podporovaného účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na jeho strane nie je potrebný; dôvodom nepripustenia vedľajšieho účastníka do konania je len výslovný nesúhlas podporovaného účastníka, ktorý tento oznámil súdu. Následný súhlas podporovaného účastníka sa vyžaduje len vo vzťahu ku konkrétnym procesným úkonom vedľajšieho účastníka. Uvedené zodpovedá aj výkladu rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3Cdo 188/2012, ktoré však navrhovateľ dlhodobo účelovo nesprávne interpretuje a s ktorého nesprávnou interpretáciou sa stotožnil aj prvostupňový súd. na podporu svojej argumentácie odvolateľ vo svojom odvolaní poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica z 30. 6. 2014 č.k. 14Co 643/2014, Krajského súdu Nitra č.k. 8Co 696/2014 zo dňa 30. 9. 2014, Krajského súdu Trnava č.k. 9Co 356/2013 zo dňa 12. 8. 2014 ako aj Krajského súdu Košice č.k. 6Co 682/2014 zo dňa 29. 9. 2014.

Pokiaľ si navrhovateľ uplatnil trovy v námietke voči vstupu Združeniu do konania ako vedľajšieho účastníka, odvolateľ dodal, že podľa dikcie § 142 ods. 1 O.s.p. možno náhradu trov konania priznať iba voči účastníkovi konania, čo v danom štádiu možné nie je, z dôvodu, že navrhovateľ podal námietky a účastníkom konania by sa tak Združenie mohlo stať až právoplatnosťou uznesenia, ktorým by súd tejto námietke nevyhovel. Keďže v prejednávanej veci došlo zo strany navrhovateľa k vznieseniu námietky voči vstupu Združeniu do konania ako vedľajšieho účastníka, tak do doby, kedy bude o prípustnosti vedľajšieho účastníka konania právoplatne rozhodnuté, t.j. do rozhodnutia odvolacieho súdu, nemožno v konaní pokračovať, ako vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR č.k. 2Cdo 93/2009 zo dňa 29. 7. 2010. Avšak aj keby odvolací súd rozhodol o odvolaní Združenia tak, že by napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, aj tak by navrhovateľovi nevzniklo právo na náhradu trov konania voči Združeniu, nakoľko nemôže vzniknúť právo na náhradu trov konania voči niekomu, kto nebol účastníkom konania, v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

Združenie vo svojom odvolaní poukazovalo na skutočnosť, že navrhovateľ zastúpený AK SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o. podáva formulárové hromadné žalobné návrhy na vymáhanie nárokov navrhovateľa z neprijateľných zmluvných podmienok postúpených na navrhovateľa spoločnosťou Slovak Telekom, a.s., vrátane námietok voči vstupu vedľajšieho účastníka do konania a následné odvolania voči uzneseniam o pripustení vedľajšieho účastníka do konania, podaniami, štruktúrovanými do obsahovo vždy identických bodov. Uvedené zakladá otázku účelnosti a oprávnenosti trov právneho zastúpenia navrhovateľa vo vzťahu k ust. § 150 O.s.p.

Združenie v odvolaní uviedlo, že v deň podania tohto odvolania bolo Združeniu doručené uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 8C 179/2014 zo dňa 17. 2. 2015, ktorým tamojší súd za rovnakej procesnej situácie, t.j. nevyjadrenie sa odporcu k vstupu vedľajšieho účastníka, pripustil do konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Dodal, že k vstupu vedľajšieho účastníka na strane odporcu došlo až dňa 19. 5. 2014, t.j. pred účinnosťou novely O.s.p. zák. č. 353/2014 Z.z., ktorá nadobudla účinnosť až dňa 1. 1. 2015 a teda nie je možné uvedenú právnu normu vzhľadom na zákaz retroaktivity právnych noriem aplikovať na danú vec. Do pozornosti odvolacieho súdu dal odvolateľ rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci K. vs Rumunsko zo dňa 6. 12. 2007, v ktorom súd rozhodol, že vzájomne si odporujúca judikatúra vnútroštátneho súdu predstavuje porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv, konkrétne jeho čl. 6 ods. 1, ako aj právo podľa čl. 14 Dohovoru v spojení s čl. 1 Protokolu č. 1.

Na odvolanie Združenia sa písomne vyjadril navrhovateľ tak, že žiadal odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou. Odvolanie odvolateľa označil za neopodstatnené. Na podanie odvolania vedľajším účastníkom sa vyžaduje prejav vôle hlavného účastníka a v danom prípade hlavný účastník takýto prejav vôle neposkytol, bol nečinný a nevyužil právo podať odvolanie. Na podporu svojho názoru poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 11Ro 84/2012, uznesenie Okresného súdu Zvolen sp. zn. 10C 64/2012. Dodal, že v prejednávanej právnej veci sa o právach a povinnostiach vedľajšieho účastníka nerozhoduje, ale rozhodnutie ovplyvní výlučne hlavných účastníkov; vedľajší účastník by bez vedomia hlavného účastníka nemal podávať opravné prostriedky.

Navrhovateľ ďalej vo svojom vyjadrení poukazoval na to, že tretia osoba sa stáva vedľajším účastníkom v okamihu, keď dôjde súdu jej oznámenie, že vstupuje do konania na strane niektorého z účastníkov. To ale neznamená, že účinky vzniku vedľajšieho účastníctva nastanú v každom konaní, resp. v každom štádiu konania. Tieto účinky môžu nastať len v takom konaní, v ktorom sa môže naplniť jeho zmysel a účel, a teda „pomoc v spore“ niektorému z účastníkov. Takýmto konaním môže byť zásadne len sporové konanie, to však neplatí pre také štádium sporového konania, v ktorom súd rozhoduje o žalobe platobným rozkazom (tzv. skrátené konanie), kedy sa táto pomoc môže najskôr prejaviť až keď

bude proti platobnému rozkazu podaný odpor hlavným účastníkom. Pokiaľ účastník na strane ktorého vystupuje vedľajší účastník nevyvíja žiadnu procesnú aktivitu a teda neuplatňuje svoje procesné práva, nemôže ani vedľajší účastník vyvíjať procesnú aktivitu a teda nemôže podať odpor. Na podporu svojho tvrdenia poukázal navrhovateľ na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. 10. 2013 sp. zn. 6Cdo 357/2012 „pokiaľ žalovaný v tomto štádiu konania nevyvíja žiadnu procesnú aktivitu a teda žalovaný v tomto štádiu konania neuplatňuje svoje procesné práva, nemôže tak procesne účinne urobiť ani subjekt, ktorý oznámi súdu, že vstupuje do konania na jeho strane ako vedľajší účastník.“

Navrhovateľ dodal, že právo podať odpor proti platobnému rozkazu má v zmysle § 174 ods. 2 O.s.p. výslovne len odporca. Ide o významné dispozičné oprávnenie odporcu, tzn. iba odporca rozhodne, či podaním odporu odstráni platobný rozkaz ako formu rozhodnutia vo veci samej a bude pokračovať v konaní podľa prejednávacej zásady a zásady kontradiktórnosti. Pokiaľ by sa právo podať odpor priznalo aj vedľajšiemu účastníkovi, došlo by tým k popretiu dispozičného práva odporcu. V prípade, ak by odpor podal len vedľajší účastník, zisťovanie stanoviska odporcu by sa stalo bezpredmetným, nakoľko by odporca nemohol zvrátiť účinky podaného odporcu. Zároveň by sa v takomto prípade stalo nepoužiteľné ust. § 93 ods. 4 O.s.p.

Navrhovateľ ďalej vo svojom vyjadrení argumentoval tým, že podľa § 93 ods. 2 O.s.p. nie je potrebné, aby vedľajší účastník musel mať záujem na výsledku konania, ale zákon ustanovuje podmienku, aby predmetom činnosti tohto vedľajšieho účastníka bola ochrana práv o ktoré v konaní ide. Podstatnou podmienkou vstupu vedľajšieho účastníka, na ktorého sa vzťahujú ust. § 93 ods. 1 a ods. 2 O.s.p., je súhlas hlavného účastníka na strane ktorého vedľajší účastník chce vystupovať. Potreba súhlasu vyplýva zo samotnej podstaty a účelu vedľajšieho účastníctva. V tejto súvislosti odkázal navrhovateľ na obsah záverov uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 188/2012 zo dňa 5. 2. 2013, v zmysle ktorého „z ustanovenia § 93 O.s.p. nemožno žiadnym spôsobom vyvodiť, že by vedľajší účastník mohol v konaní vystupovať napriek nesúhlasu ním podporovaného účastníka...“ navrhovateľ uviedol, že účel procesnej pomoci vedľajšieho účastníka hlavnému účastníkovi v sporovom konaní môže byť naplnený, len ak hlavný účastník konania s takýmto vstupom súhlasí. Účastník konania má právo svojím nesúhlasom zabrániť tomu, aby sa na jeho strane zúčastnil konania vedľajší účastník. V zmysle uvedeného musí súd vždy účastníkov konania právne relevantným spôsobom upovedomiť o procesnom úkone vedľajšieho účastníka, ktorým prejavil vôľu vstúpiť do konania a zároveň musí mať súd vždy jasno či účastník, ktorého chce vedľajší účastník podporovať, s jeho podporou súhlasí, resp. či nevyjadril nesúhlas. Súd musí tiež zákonom zodpovedajúcim spôsobom reagovať na prípadný nesúhlasný procesný úkon účastníka. Na uvedenú skutočnosť poukázal Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 188/2012 zo dňa 5. 2. 2013. V ďalšej časti svojho stanoviska navrhovateľ poukazoval na pripravovaný vládny návrh novely Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. , ktorý reaguje na dovtedajšiu rozhodovaciu činnosť súdov Slovenskej republiky v civilných veciach, a jeho zámerom je okrem iného tiež odstrániť sporné otázky, ktoré aktuálne komplikujú priebeh občianskeho súdneho konania. Spomínaný návrh dopĺňa dovtedajšie znenie ust. § 93 O.s.p. a odstraňuje interpretačné problémy praxe súdov v otázke, či a za akých podmienok môže do občianskeho súdneho konania ako vedľajší účastník vstúpiť právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Navrhovateľ poznamenal, že Súdny dvor Európskej únie v rozsudku z 27. 2. 2014 sp. zn. C 470/2012 dospel k názoru, že vnútroštátna úprava neumožňujúca niektorej z takýchto právnických osôb vstup do konania nie je v rozpore s právom Európskej únie. Združenie môže priamo zastupovať spotrebiteľa vo všetkých konaniach na základe plnomocenstva udeleného spotrebiteľom. Najvyšší súd SR v rámci svojej činnosti a vydaných rozhodnutí niekoľkokrát rozhodol o otázke vedľajšieho účastníctva, avšak okresné a krajské súdy na danú judikatúru nereflekovali, čím dochádzalo k sústavnému porušovaniu práv jednotlivých účastníkov konania a k nehospodárnosti v samotných občianskoprávných konaniach, kde boli pre vedľajších účastníkov vyhotovované podania spolu so všetkými prílohami. Uvedeným postupom súdu bol zaťažovaný aj navrhovateľ napriek skutočnosti, že so vstupom vedľajšieho účastníka žiadna zo strán sporu nesúhlasila. K zaťažovaniu samotných účastníkov dochádzalo aj tým, že okresné a krajské súdy priznávali v konaniach týkajúcich sa spotrebiteľa trovu právneho zastúpenia vedľajším účastníkom na strane odporcu, aj keď žiadna zo strán nesúhlasila s ich vstupom do konania. Vyjadrenia vedľajšieho účastníka v týchto konaniach pritom neboli prínosom, nakoľko v konaní, kde vystupuje spotrebiteľ, je jeho ochrana zabezpečená skutočnosťou, že súdy sú povinné prihliadať na mnohé skutočnosti v prospech spotrebiteľa ex offio.

Záverom navrhovateľ poukázal na ust. § 101 ods. 3 O.s.p., ktoré nemôže súd použiť v prípade vyjadrenia sa účastníka konania k otázke vstupu vedľajšieho účastníka do konania, nešlo by totiž o vyjadrenie sa

k postupu a vedeniu konania. Na uvedenú skutočnosť rovnako poukázal Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 3Cdo 188/2012 zo dňa 5. 2. 2013.

Odvolačný súd preskúmal vec v napadnutom, t.j. v celom rozsahu, podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu odvolateľa nemožno priznať úspech.

Otázkou podmienok vstupu vedľajšieho účastníka do konania v tzv. spotrebiteľských sporoch, kde jedným z účastníkov je spotrebiteľ (ako je tomu v prejednávanej právnej veci) sa opakovane zaoberal Najvyšší súd SR, ktorý svoje závery, týkajúce sa podmienok vstupu vedľajšieho účastníka v zmysle ust. § 93 ods. 2 O.s.p. komplexne zhrnul vo svojom uznesení sp. zn. 3Cdo 188/2012 zo dňa 5. 2. 2013. Uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vzal odvolací súd za základ svojho rozhodnutia v prejednávanej právnej veci.

V spomínanom uznesení Najvyšší súd SR uviedol, že „predpokladmi účasti vedľajšieho účastníka v konaní sú: a/ výzva účastníka konania alebo podnet vedľajšieho účastníka konania, b/ uvedenie na strane ktorého účastníka bude vedľajší účastník vystupovať, c/ preukázanie právneho záujmu vedľajšieho účastníka na výsledku sporu (ak nejde o prípad, v ktorom tento záujem vyplýva z osobitného zákona - k tomu viď tiež ďalej), d/ rozhodnutie súdu o prípustnosti vedľajšieho účastníka (ak účastník konania vznesie námietku neprípustnosti vedľajšieho účastníctva), e/ súhlas vedľajšieho účastníka, ak jeho vstup navrhol účastník konania, f/ súhlas (hlavného) účastníka konania, na strane ktorého má vedľajší účastník vystupovať, ak podnet na vstup dal sám vedľajší účastník.

Vedľajší účastník môže do konania vstúpiť buď z vlastnej iniciatívy alebo iniciatívy účastníka konania. Ak účastník konania navrhne, aby určitý subjekt vstúpil do konania ako vedľajší účastník, súd oboznámi s uvedeným návrhom tento subjekt a vyzve ho, aby sa k nemu vyjadril a oznámil, či vstupuje do konania ako vedľajší účastník. Pokiaľ označený subjekt urobí procesný úkon prejavujúci jeho vôľu vstúpiť do konania, stáva sa vedľajším účastníkom vo chvíli, keď súdu dôjde jeho písomné oznámenie alebo keď svoj úkon urobí ústne do súdnej zápisnice; k vzniku vedľajšieho účastníctva sa nevyžaduje rozhodnutie súdu. Pokiaľ účastníkom navrhnutý subjekt neprejaví vôľu vstúpiť do konania v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka, nevzniká jeho vedľajšie účastníctvo; nikoho totiž nemožno nútiť, aby sa stal vedľajším účastníkom konania. Súd z vlastnej iniciatívy neskúma, či je vedľajšie účastníctvo prípustné, alebo neprípustné; o (ne)prípustnosti vedľajšieho účastníctva rozhoduje, ak niektorý z účastníkov namietne neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania. Aj vtedy, keď vstup do konania iniciuje samotný vedľajší účastník, majú účastníci právo vyjadriť sa k jeho úkonu, ktorým prejavil, že vstupuje do konania, a prípadne namietajú neprípustnosť tohto vstupu.

Zákonným predpokladom prípustnosti vedľajšieho účastníctva v prípadoch, na ktoré sa vzťahuje ustanovenie § 93 ods. 1 O.s.p., je právny záujem vedľajšieho účastníka na úspechu účastníka, na strane ktorého vstúpil do konania. Vedľajší účastník pomáha v konaní hlavnému účastníkovi a podporuje ho; poskytovaním pomoci navrhovateľovi alebo odporcovi sleduje ich záujmy, robí tak ale s cieľom prispieť k ochrane aj svojich práv plynúcich mu z hmotnoprávnych ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov. Vedľajší účastník sa usiluje dosiahnuť procesný úspech ním podporovaného účastníka, lebo výsledok sporu nepriaznivý pre účastníka, na strane ktorého v konaní vystupuje, sa nepriaznivo prejaví aj na jeho (vedľajšieho účastníka) právnych pomeroch.

V prípadoch, na ktoré dopadá ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p., zákon nestanovuje ako podmienku účasti tretej osoby na konaní skutočnosť, že táto osoba má záujem na výsledku konania. Legitimácia na vstup vedľajšieho účastníka do konania, ktorá je inak vyvodzovaná z jeho právneho záujmu na výsledku sporu (§ 93 ods. 1 O.s.p.), tu vyplýva priamo zo zákona (viď tiež Š.Č. / Y. Q. kol. Občiansky súdny poriadok - Komentár, Nakladateľství C. H. Beck, 2009, str. 238). V prípade takejto právnickej osoby je pre jej procesné postavenie vedľajšieho účastníka nevyhnutné, aby predmetom jej činnosti bola ochrana práv, o ktoré v konaní ide. Občiansky súdny poriadok v poznámke k uvedenému ustanoveniu odkazuje na niektoré osobitné predpisy, ktoré naznačujú, aké právnické osoby môžu byť v postavení vedľajšieho účastníka. Jedným z takých osobitných predpisov, je tiež zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktoré bolo účinné do 31. decembra 2012 (ďalej len "zákon č. 250/2007 Z.z."). V zmysle § 25 ods. 1 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z. môže právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podať návrh na začatie konania na správnom orgáne alebo na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov alebo môže byť účastníkom konania, ak sú takéto ciele hlavnou náplňou jeho činnosti.

V oboch prípadoch, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia § 93 ods. 1 a 2 O.s.p., je podstatnou podmienkou vedľajšieho účastníctva v konaní súhlas (hlavného) účastníka, na strane ktorého vedľajší účastník chce vystupovať (viď vyššie podaný výpočet predpokladov vedľajšieho účastníctva, konkrétne písm. f/). Potreba súhlasu účastníka, ktorý má byť v konaní podporovaný vedľajším účastníkom, vyplýva zo

samej podstaty a účelu vedľajšieho účastníctva. Z ustanovenia § 93 O.s.p. nemožno žiadnym spôsobom vyvodit', že by vedľajší účastník mohol v konaní vystupovať napriek nesúhlasu „ním podporovaného“ účastníka; svoj nesúhlas s vedľajším účastníctvom tento účastník nemusí ani odôvodňovať. Je pojmovo vylúčené, aby účastník konania bol pred súdom podporovaný niekým, účasť ktorého v konaní si neželá. To, že niekto chce v konaní pred súdom podporovať (hlavného) účastníka konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, automaticky neznamená, že ním poskytovaná procesná pomoc je hlavnému účastníkovi vítaná, že mu vyhovuje a že s ňou musí za každých okolností súhlasiť. To v plnej miere platí aj vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, na ktorého sa vzťahuje § 93 ods. 2 O.s.p. Účel procesnej pomoci v sporovom konaní, ktorú má vedľajší účastník poskytovať (hlavnému) účastníkovi konania, môže byť naplnený len ak účastník, na strane ktorého chce vedľajší účastník vystupovať, s vedľajším účastníctvom súhlasí. I keď sa určitý subjekt stáva vedľajším účastníkom už v momente, keď súdu dôjde jeho procesný úkon obsahujúci prejav vôle vstúpiť do konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, má bezpochyby účastník konania, ktorého chce vedľajší účastník v konaní podporovať, procesné právo vyjadriť svoj nesúhlas s jeho vstupom do konania. Treba mať totiž na pamäti, že v dôsledku rovnakých procesných práv a povinností môže vedľajší účastník v procesnom zmysle (i keď len do určitej miery) zasahovať do priebehu konania a ovplyvňovať ho. Účastník konania má preto právo svojim nesúhlasom zabrániť tomu, aby pred súdom na jeho strane v pozícii vedľajšieho účastníka konal ten, koho účasť v konaní si neželá. Povahe a účelu občianskeho súdneho sporového konania by sa jednoznačne priechil vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane účastníka konania, ktorý by bol tomuto účastníkovi nanútený.“

Najvyšší súd SR v uvedenom rozhodnutí tiež poskytol usmernenie ohľadom procesného postupu súdu v prípade, kedy určitý subjekt vstúpil do konania ako vedľajší účastník (t.j. na základe vlastnej iniciatívy), , keď zo strany súdu by po takomto oznámení mala nasledovať výzva účastníkom konania, aby sa k tomuto vstupu vyjadrili. Súdom vyzvaní účastníci môžu vyjadriť svoje nesúhlasné stanovisko so vstupom vedľajšieho účastníka do konania.

Ako ďalej pokračoval v odôvodnení spomínaného rozhodnutia Najvyšší súd SR, tento jeho výklad „....sa neprieči doterajšej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu (viď napríklad jeho rozhodnutia vo veciach sp. zn. 3 Cdo 319/2009 alebo 5 Cdo 201/2004), ani konštantnej judikatúre (R 57/2009) spočívajúcej na právnom závere, že vedľajší účastník nadobúda svoje procesné postavenie aj bez rozhodnutia súdu - už tým, že súdu dôjde jeho oznámenie o vstupe do konania a že o prípustnosti vedľajšieho účastníctva rozhoduje súd len ak účastník konania namietne neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania. Výklad, ktorý v preskúmvanej veci podáva dovolací súd, iba: 1. pripomína, že súd musí vždy účastníkov konania právne relevantným spôsobom (viď tiež ďalej) upovedomiť o procesnom úkone fyzickej alebo právnickej osoby, ktorá prejavila vôľu vstúpiť do konania ako vedľajší účastník, 2. zdôrazňuje, že súd musí mať za každých okolností jasno v otázke, či účastník, ktorého chce vedľajší účastník (vstupujúci do konania z vlastnej iniciatívy) v konaní podporovať, s jeho podporou súhlasí, resp. či účastník neprejavil nesúhlas s vedľajším účastníctvom, 3. dodáva, že súd musí vždy zákonu zodpovedajúcim spôsobom reagovať na prípadný nesúhlasný (resp. neprípustnosť namietajúci) procesný úkon účastníka konania. Právny poriadok Slovenskej republiky priznáva právnickým osobám, na ktoré sa vzťahuje § 93 ods. 2 O.s.p., široké možnosti uplatnenia ochrany práv, za účelom ktorej boli zriadené. Právnické osoby zriadené za účelom ochrany spotrebiteľa môžu napríklad vykonávať prieskumy, vyhodnocovať presadzovanie práv spotrebiteľov, monitorovať všeobecné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, sledovať implementáciu spotrebiteľskej politiky a jej uplatňovanie v praxi, iniciovať rokovania a činnosti ovplyvňujúce legislatívne úpravy v záujme ochrany práv spotrebiteľov, vydávať periodiká a publikácie zaoberajúce sa spotrebiteľskou politikou, skúšať výrobky a uverejňovať skúsenosti z vlastnej činnosti, prevádzkovať konzultačné a poradenské kancelárie, organizovať vzdelávania v oblasti ochrany spotrebiteľa. Na základe plnomocenstva môžu tiež zastupovať spotrebiteľa v konaniach pred štátnymi orgánmi, na základe súhlasu spotrebiteľa a dodávateľa môžu sprostredkovať riešenie sporov medzi nimi pri vybavovaní reklamácií.

Legitímnou formou, ktorou právnické osoby zriadené a zamerané na ochranu práv spotrebiteľa vo všeobecnosti prispievajú k sledovanej ochrane práv, je okrem vyššie uvedených foriem aj návrh na začatie konania alebo vstup do už začatého konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka. Pri využívaní tejto formy ochrany práv spotrebiteľa je ale potrebné zdôrazniť, že prejavom skutočného a úprimného záujmu o ochranu práv konkrétneho spotrebiteľa zo strany tej - ktorej právnickej osoby a logickým predpokladom efektívnosti ňou individuálne poskytovanej ochrany je, že: 1. sa dôsledne oboznámi so všetkými okolnosťami charakterizujúcimi situáciu daného spotrebiteľa, 2. nebude paušálne vstupovať ("nanucovať sa") do všetkých jej známych konaní, v prípade ktorých by mohla pôsobiť v procesnom postavení vedľajšieho účastníka (§ 93 ods. 2 O.s.p.), 3. vstúpi len do tých konaní, v ktorých

to reálne vyžadujú potreby toho, koho chce v konaní podporovať a kto má byť v zmysle zákona objektom ochrany - spotrebiteľa.“

Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 188/2012 zdôraznil, že „sama skutočnosť, že vôľu vstúpiť do určitého konania prejaví právnická osoba, činnosť ktorej je zameraná na ochranu práv spotrebiteľa, bez ďalšieho ešte neznamená, že jej procesný úkon vyjadrujúci túto vôľu vyvoláva vždy ňou sledované právne účinky.... Ani samotný status takejto právnickej osoby vyplývajúci z § 93 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 25 ods. 1 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z. ešte neznamená, že jej vstup do konania v procesnom postavení vedľajšej účastníčky je vždy prípustný (tu možno poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 22. novembra 2012 sp. zn. 3 Cdo 149/2011 konštatujúce neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do exekučného konania) .

Po tomto všeobecnom zhrnutí dovolací súd uvádza, že v danom prípade oznámila, že z vlastného podnetu ako vedľajšia účastníčka vstupuje do konania na strane spotrebiteľa taká právnická osoba, ktorej hlavnou náplňou činnosti je ochrana práv spotrebiteľa (§ 93 ods. 2 O.s.p., § 25 ods. 1 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z. a tiež § 2 stanov ZDRUŽENIA z 5. februára 2010, ktoré boli registrované Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky 18. novembra 2011 pod č. VVS/X). So zreteľom na to nebolo procesným predpokladom vstupu ZDRUŽENIA do predmetného konania preukázanie právneho záujmu na jeho výsledku. To však vôbec neznamená, že ostaté predpoklady vstupu tohto subjektu do uvedeného konania (viď vyššie) nemuseli byť splnené.“

Najvyšší súd SR v uvedenom rozhodnutí zaujal stanovisko aj k otázke aplikácie ust. § 101 ods. 3 O.s.p. pri zisťovaní súhlasu či nesúhlasu účastníkov konania k oznámenému vstupu vedľajšieho účastníka do konania, pričom dospel k záveru, že takáto výzva adresovaná účastníkom konania sa netýka „postupu a vedenia konania“, a že z tohto dôvodu sa nemôže uplatniť domnienka v zmysle § 101 ods. 3 O.s.p. Výzva súdu podľa tohto ustanovenia neprichádza totiž do úvahy vtedy, keď má viesť k vyriešeniu otázky procesného postavenia subjektov zúčastňujúcich sa konania.

V preskúmvanej veci bol odporca súdom prvého stupňa písomne vyzvaný (č.l. 41 spisu), aby sa vyjadril, či súhlasí so vstupom Združenia do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu. Z obsahu spisu plynie, že odporca si zásielku, obsahujúcu túto výzvu neprevzal (po uložení na pošte dňa 26. 8. 2014 sa zásielka ako neprevzatá vrátila prvostupňovému súdu dňa 18. 9. 2014). Z uvedeného je potom nutné vyvodiť, že odporca, ako ten z účastníkov konania, ktorého mienilo Združenie na ochranu spotrebiteľa OBRANA v konaní podporovať, nevyjadril súhlas so vstupom Združenia ako vedľajšieho účastníka do konania. Pre vstup vedľajšieho účastníka v zmysle ust. § 93 ods. 2 O.s.p. tak v danej právnej vzhľadom na absentujúci súhlas hlavného účastníka v konaní veci neboli splnené zákonné podmienky. Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.